

“Люстрація як вона не є” (протилежає явища одного штибу)

Сьогодні (22.03.2016 р.) спробую розглянути невичерпно глобальну тематику “[Окупація як вона є](#)” (оприлюднена на [моєму ресурсі 31.08.2015 р.](#)) у контексті спроб вирішення питання (адже з рештою очищення від окупації, тобто деокупація, і власне окупація — це протилежає явища одного штибу).

Осяжність простору і часу — здатність виключно персональна, а для окремих ситуацій особиста до вкрай інтимного рівня.

Яскравим прикладом (на підтвердження) цієї тези є сприйняття ситуації, яка складається зараз. Не стану окремо згадувати тих, хто відмовляється розуміти чи визнавати очевидні речі, — не для них все це. А серед тих, хто тверезо оцінює дійсність (тож розуміє, що зараз по теренах України не просто йде, а топчеться [WW3](#)), є ті, хто бачить коріння проблеми виключно у ліліПутіні (воно ж ВВХ — всесвітньо відоме Х-йло). Хтось поширює це своє розуміння на залишки т. з. “соФФкового” мислення серед сприйнятливого (навіть спраглого) до відповідної [комуністичної гидоти](#) (це зокрема, а загалом антилюдської) частини населення (штучно виведеного виду «[homo soveticus](#)»). А хтось до “імперського шовінізму”, властивого усім “справжнім росіянам” (зараз це “руSSкомірці”, раніше типові кацапи-великороси чи то “великотартарці”, як дехто з них тепер подекуди кличе своїх пращурів). Причому притаманного їм від початку їхнього існування як таким (виокремлення московитів серед усіх угро-фінських племен розпочалося десь з XIV ст., тобто за часів т. з. Івана Даниловича Калити, який хоча й був вірнопідданим Золотої Орди, та вже спробував використовувати її задля зміцнення в першу чергу власної могуті на теренах тоді невеличкого Московського улусу; хоча активне формування почалося лише у XVIII ст., формально після 1700 року, коли Московський улус відмовився бути васалом нащадків Золотої Орди, адже припинив сплачувати данину Кримському ханові; ну а XX сторіччя просто стало апофеозом цього формування, який і породив сумнозвісну [Імперію Зла](#)). Проте, якщо зануритися ще глибше, то можна виявити, що коріння має загальнолюдську природу, звужену у сприйнятті часу (історії) і простору (території) окремим суб’єктом (спостерігачем). І звуження це відбувається не стільки через об’єктивну обмеженість спостерігача (наявним часом, доступністю інформації, тощо), а завдяки його суб’єктивності (його страх, лень, загалом персональні здібності, власні вподобання і бажання, тощо). Мірило в кожного своє (розум і совість власні), а відповідно й осяжність кожним простору і часу.

Розуміння і сприйняття вказаної тези дає можливість зробити наступний крок.

Влада загалом і кожен її представник в Україні є паразитом, без виключень.

В початковому (біологічному) сенсі паразит (грецьке παράσιτος) — рослина чи тварина, що мешкає усередині чи зовні організму і харчується його тканинами, наносячи шкоду. Серед головних ознак паразиту загалом — він чітко виокремлюється від організму спалюваного ним носія (хоча тканини їх можуть бути тісно переплетені), але існувати без нього нездатний (швидко вичерпує ресурси, які самостійно виробляти не може). Зрештою або відбувається очищення від паразиту (паразит гине, але звільнений організм носія функціонує далі), або паразит висмоктує життя з організму носія (гинуть обидва). Кожен місцевий “хазяїн” (чинуша) чітко виокремлює себе у ієрархії, всебічно експлуатуючи підлеглих і нещадно видоюючи доступні йому ресурси. Власне, все настільки очевидно, що не слід далі й воду лити...

Показово, що кожен з цих “хазяїв” (паразитів) лукаво стверджує, нібито без нього існування країни-нації (організму-носія) неможливе (точніше не має сенсу, тому й погрожує знищенням), адже насправді переконаний, що для нього краще винищити організм носія загалом, аніж той позбавиться тільки його. І докладає відповідних зусиль (для якнайдалшого самозбереження), звісно. Елементарна захисна реакція. Звідси (як тільки починається реальна загроза існування для паразита) зокрема всілякі зрадники-сепаратисти (які готові ділитися із зовнішнім загарбником, аби лишитися у “корита”) і урядовці-камікадзе (що в піке спрямовують всю країну). З відносно давнього (принаймні незаслужено напівзабутого) згадаємо ще ПіСУАР (за ініціативою харківського “наполеончика” Кушнарника). З поточних прикладів подібної захисної реакції паразита: заява такого собі Яйценюка про об’яву дефолту після його відставки від “корита”, не кажучи вже про повсякчасні ниття на тему «failed state» ...

А щодо хоч якихось виключень з цього... Наступний крок.

Будь-яка усталена система має механізми самоочищення (висновок: якщо вона працює неналежним чином, її треба міняти цілком, тобто в повному складі, без виключень).

Усі гілки владної системи, які функціують в Україні, утворили чіткі механізми самоочищення від тих, хто заважає їм паразитувати на країні (знищення дієвих патріотів). Тотальні родинні зв’язки навіть не приховуються (у наш час це марні зусилля зі вкрай тимчасовим ефектом — при умові відсутності тоталітарного контролю, звісно; до того ж самі себе не засудять не тільки за таке, а й за значно гірше). Відмазки “непричетних” типові для кругової поруки і колективної безвідповідальності: “нема складу злочину” (про що мова і що воно таке взагалі?), “недостатність доказів” (все знищили, включно зі свідками), “все у межах повноважень” (як хочу — так і кручу), “чітко

слідував інструкціям” (сам їх тільки-но написав/перевірів), “діяв відповідно вимог закону/постанови” (тільки-но ж внесли нові правки, до того ж ще й в Конституцію, — тепер “хазяїну” і це можна), “лишень виконував наказ начальника” (який вже “випадково” втік чи “зненацька” помер/вбитий), тощо.

Покласти край системі колективній безвідповідальності (круговій поруці) можна лишень повним демонтажем цієї системи (колективною відповідальністю) — інші методи просто не мають сенсу і є симуляцією вирішення проблеми (щонайменш відстрочкою необхідного і неминучого).

Цю тезу найпростіше продемонструвати жартом про “парадокс органічної хімії”: якщо до бочки меду додати ложку лайна — отримаємо діжку лайна, а якщо до бочки лайна додати ложку меду — все одно отримаємо діжку лайна. То може дійсно, до біса все це лайно?!

Повне (не персоніфіковане) очищення влади утверджує правові норми, тобто не може порушувати права окремого представника влади за своєю суттю, як (у медичному сенсі) клізма не може порушити права окремого глиста, бо є рішенням і дією організму-носія та/чи обраного/призначеного лікаря.

Люстрація (у первісному значенні лат. *lūstratio* — обряд очищення, спокутування) — це метод очищення влади загалом (кожного представника, за певними ознаками) через відсторонення і каяття, а зовсім не покарання (персональне, через доведення скоєного цієї персоною злочину). Покаранням може це здатися хіба через “відсторонення від корита” власне паразита (і неможливість його подальшого існування як такого). Тож саме незадоволення очищенням паразита під гаслом “несправедливого покарання” і є найпершою ознакою його причетності і провини. Адже справді непричетна до паразитичних дій частина організму розуміє необхідність цього очищення.

В усіх т. з. “пострадянських” (що утворилися після розпаду [комуністичної Імперії Зла](#)) країнах, які негайно провели (чи проводять перманентно) люстрацію, життя населення реально налагоджується і країна загалом реально починає функціювати як така (організм вже очистився чи продовжує курс очищення від паразитів, тому йде шляхом оздоровлення).

Як бачимо, по факту, Україна досі навіть не збирається приступати до очищення (утворення і реклама “патрульної поліції” — наочний доказ, на кшталт одягання новенького ошийника на одного з вовків із почесним називанням всієї вовчої зграї відтепер “отарою овець”, все у відповідності з наведеним вище “парадоксом органічної хімії”). Тож паразити продовжують загрожувати знищенням (ззовні) та крахом (зсередини) усьому організму (країні — природним і людським ресурсам).

І невже хтось наївно сподівався на щось інше, коли абсолютно всі представники цієї влади — вихідці з “соФФкової” номенклатури та/чи криміналу? Адже якщо розпочати реальну люстрацію, то одним із перших має бути назавжди відсторонений від “корита” такий собі “гібридний презик” ПАРАШенко (бо не тільки колишній номенклатурищик, який “прихватизував” собі державні підприємства, що, власне, й досі намагається робити, а ще й був міністром при “двічі незасудженому” та “одвічно легітимному”)! Саме тому й демонструється (без жодних реальних дій) все це пафосне “реформування” вкупі з агітацією за “очищення” і назовні (бо бабло “хазаям” не дадуть — під заставу земель родючих українських і населення “видресированого” терплячого!), і усередині країни (у ЗМІ суцільна реклама/агітація замість реально актуальних матеріалів/новин — навіть щотижневі телепрограми на кшталт “Задовбало!” в етері одного з загальнодержавних телеканалів підмінили щоденними агітками згаданої “нової поліції”!). Звісно, реально натомість все пришвидшується дерибан країни (аби паразитам встигнути нахапати/понапасати побільше і повтікати зуміти якнайдалі — доживати своє прокляте існування) та зростає швидкість зубожіння народу (як наслідок). Подекуди “випускання пару” йде у вигляді ленінопаду та істерики місцевої версії клоуна-жириновського з вилами, який дуже галасне волає про те, що повинен робити, як представник влади. А загалом усіх справжніх, тим більше дієвих патріотів ефективно “знешкоджують” і ззовні, і зсередини (кого у буцегарні, кого у “невмируші”). Як я вже казав неодноразово, **перш ніж виступати супроти ворога на передову, слід переконатися, що ворога немає за спиною!**

Справедливість і несправедливість не існують самі по собі — це наслідки конкретних дій конкретних осіб.

Під цією тезою зупинимося на сутності реального ворога. Це, м’яко кажучи, не тільки ліліПутін і навіть не тільки “ліліпутінці”-“руSSкомірці”, тим більше не тільки росіяни (хоча першочергово вони, “велико-братани”, звісно). З багатьох країн (в першу чергу з РФ) у цій війні приймають участь добровольці/найманці. Спільне між ними тільки одне: це люди дії, яких призвели до цього рішення різні обставини, тим більше різні мотиви. Усілякі типово бездарно-безпринципні прокурори (“Мудяоси” і інші “проФФФесори” у галузі термовізорів) навмисно усіх (нібито) ставлять на один щабель: порушники законів (прямо заявляючи, ніби потрібна тотальна амністія, тобто “амністувати” треба усіх — і вимушених захисників країни вкупі з немісцевими, і всіляких сепарів вкупі з “зеленими чоловічками”). Переважно, як всі бачать, карають патріотів (яких затримують, саджають, викрадають і вбивають не тільки на РФ, а й в Україні), натомість окупантів з миром і побажанням якнайкращого або вигодовують у курортних умовах (навіть у ресторанах), або максимум “висилають” з України, подекуди ще й повертаючи їм їхню зброю! Мета зрозуміла: залишити якнайменше шансів на виживання для дієвих українців, в першу чергу на фронті. Задля чого, теж зрозуміло: дуже складно

грабувати, посилати лісом чи тим більше лякати того, хто має реальний військовий досвід, причому не як “м’ясо”, а як вільна людина (*доброволець, козак — через “о”, а не як спалюжили кацапи*), до того ж (*ну то вже просто хана!*) зброю... Черговий приклад величезного (і небезпідставного!) переляку усіх цих “хазяїв”: вони хочуть продовжити своє мерзенне паразитарне існування, тому знищують і найменший натяк на загрозу.

Задля виправдання своїх паскудств ці виродки роду людського (*реальні злочинці і окупанти*) розгорнули цілу компанію з дискредитації і волонтерів, і добровольців (*без сумніву, дехто з цих “проФФФесіоналів” досі від РФ “спонсорську допомогу” отримує*). “Замазані” ж усі: і судді, і прокурори, і менти, і СБУшники, і депутати, і “генералісимуси”, і ... Та що там! Навіть місцеві “князьки” на рівні районів, шкіл, лікарень, поліклінік. Ознак цього занадто багато, аби сумніватися чи тим більше закривати на це очі! Тепер вже не просто “правопохоронці” урок “дахують”, тепер сепари — окупантів.

Їх із задоволенням підтримують дипломовані “проФФФесіонали” від політології, соціології, психології, тощо. Блюзнірства на кшталт “гібридного” чи то АТО, чи то “перемир’я”, відповідно до “Мінськ №” чи ще якихось “зобов’язань України перед закордонними партнерами” — це вже в’їлося майже в кожне повідомлення у ЗМІ (*наче старе тату на дупі*), ніби так і повинно бути ... Перманентно йдуть демонстративно публічні розмірковування на тему “величезної суспільної небезпеки” колишніх “АТОшників” — через т. з. “посттравматичний синдром” (*чомуś колишні зеки і недоліковані клінічні психопати — на кшталт харківського Гену — з реально страшними діагнозами ходять вулицями вільно, ще й у владу пролазять!*). Тепер трендом сезону стає масоване розвішування мегатонн локшини на тему “гена воїна”: мовляв, генетика порівнює всіх тих, хто за власним бажанням приймає участь у війнах, адже це в їх природі!

Хоча будь-яка адекватна людина розуміє, що ніж — це лишень інструмент, яким можна приготувати овочі, а можна перерізати горлянку. Навіть суто військова зброя (*наприклад, штурмова гвинтівка*) не є злом у чистому вигляді (*хоча її призначення — вбивати людей*), бо також є інструментом, яким можна врятувати життя (своє, рідних, співвітчизників) від агресора (нападника, окупанта, бандюка).

Насправді серед добровольців/найманців в будь-якій війні є люди (навіть Люди з великої літери), які діють через загострене почуття відповідальності/справедливості, і нелюди, дії яких ґрунтуються на схибленій психіці. Це — протилежні явища одного штибу! І зводити їх до єдиного — все одно, що в фізиці говорити про електричний потенціал, не зважаючи на те, що є позитивно і негативно заряджені полюса. При цьому для кожного протилежного “полюсу” його власна позиція — виняткова і правильна, тож нема нічого дивного, що патологічні живодери стають “героями” чергової “недоросSiї” і загалом “*nidoRussia*”. Тож всіх тих, хто лукаво (*м’яко кажучи*) ставить між ними знак тотожності (*в кращому випадку це такі собі прихильники мерзенного принципу “і нашим, і нашим”*), загальнолюдські (гуманні, одвічні) принципи також відносять до

нелюдів — їх місце чітко визначив ще Данте Аліґєрі (Dante Alighieri, травень 1265 р., Флоренція, — 14.09.1321 р., Равена) у своїй “Божественній комедії”: перше коло пекла!

“Люстрація або кастрація” (лозунг). Люстрації нема, як і загалом реформ (лишень симуляція і навіть підсилення терору влади супроти населення), тому йде зворотній відлік...

Знову ж таки, як [вже було сказано](#), давньогрецьке слово κρίσις значить не тільки апогей проблеми, але й шанс на її вирішення, тож саме тому війна — не тільки пік проблеми, але й шанс на її вирішення. Черговий і остаточний шанс! Влада цей шанс, ніяких сумнівів, вкотре (як і всі попередні) змарнує (прямо кажучи, просере), віддавши перевагу тимчасовому зиску перспективі. Але критичну масу населення така лажа не просто не влаштує, а категорично не зупинить — “дискотеки”-“майдани” і волонтерсько-добровольчі рухи (завдяки яким на карті світу все ще формально існує поки що реально окупована Україна) тому найсвіжіші приклади (не кажучи про історичні передумови, хитрожопо винесені у назву своєї лукавої “мурзилки” одним псевдописьменником: “Україна — не Росія”).

Раніше чи пізніше паразит здихає, тягнучи за собою носія. Якщо, звісно, носій не встигне вчасно вилікуватися. В даному випадку серед безсумнівних наслідків [WW3](#) буде “перекроєна” РФ (більша частина якої очікувано відійде Китаю — цей процес вже розпочався). Це нас цікавить хіба з точки зору Кубані... А ось яким чином Україна врешті позбудеться паразитів (і чи переживе їх взагалі, принаймні цілісним організмом) — це питання. Адже методів очищення багато, всі вони поділяються на “м’які” (в даному випадку люстрація, яка ніяк не розпочнеться як така, тому вже по факту відпадає) і “жорсткі” (зазвичай “хірургічні”, тобто насильницькі — в даному випадку варіації на кшталт революцій, тільки, звісно, справжніх).

Таким чином, питання по суті лишається таким: **як швидко і наскільки болісно представники паразитарної влади будуть від неї відсторонені остаточно?**

Відповідь на нього давати доведеться кожному. І чим швидше, тим менше буде боліти. Розділення на біле і чорне в апогеї кризи чітке і невблаганне. Варіант “і вашим, і нашим” остаточно втрачає актуальність.

На додачу негайно зауважу (особливо через посилення репресій — в першу чергу через кляті суди із застосуванням “правопохоронців”), що подібність усіх згаданих тут персонажів (всі ім’я вигадані!) з реально існуючими в наш час персонами — абсолютно випадкова. Але якщо хтось побачив серед них себе — це можна вважати їх добровільним зізнанням!

22.03.2016 © [Alex-Rus](#)